

les terrasses
d'avalon

367
Miquel Cardell

844.115
C.

Col·lecció Poesia de Paper

28

Les terrasses d'Avalon

Miquel Cardell

Palma 1995

x-51-025091-1

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5101967030

© del text: l'autor, 1995

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1995

Disseny: Jaume Falconer

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro i Perfecto Cuadrado Fernández

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: IMPRESRÀPIT, c/ de Baró de Santa Maria del Sepulcre, 7. Palma

DL: PM/ 174-1995

Miquel Cardell neix a Lluçmajor, a l'illa de Mallorca, l'any 1958. Llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona, treballa a l'emissora Ràdio Nacional d'Espanya a les Illes Balears, on ha dirigit i presentat diversos programes d'informació i divulgació cultural. Col·labora habitualment en distints mitjans de comunicació. Fins ara ha publicat cinc llibres de poesia: *Elegia de grumers* (1978), *Magazine* (1983), *Instamàtic* (1990), *Material de calendari* (1993) i *Tebeo* (1992).

SOTA LA VOLTA

Sota la volta de ferro,
sobre l'escorça de calç,
al salobrar de l'espera,
entre xaragalls de sang,
engirgolam rais precaris
amb secs canyissos d'asfòdels
contra el perdre, l'esbucar-se
—desposseïts, freturosos,
tan ignorants com maldestres,
sense enlloc més on anar.

EINES

El vent tossudament empeny

les tovalloles xopes
al fil de ferro penjades,
vinclant-lo sobretot pel sobrepès
de l'aigua que feixugament degoten
seguint ritmes onejants
—molls moviments, regalims que amb sordina
desdramatitzen matinals clarors, quan la tardor
n'argenta el degotim i algun bassal
després d'una molt llarga nit de trons i llamps
i torrentades.

Tapàrem retxilleres amb els draps
que ara, rentats del llot,
exposam a l'oratge i al matí amb l'esperança
d'una mica de sol que els eixamori, i de després
desar-los en calaixos, tovalloles
curosament plegades, fins que ens calgui eixugar-nos
després de bany o dutxa o, impietosa, la pluja,
aprofitant defectes d'estructura
o vessant d'embussades canonades,
novament es presenti per rosts o per clivelles
disposada a anegar trespols de casa nostra.

ELS SAXOS

Els saxòfons en blanc i negre,
els negres
saxos blavosos que per la nit rodolen i s'enfilen
per les escales, fins a les finestres,
i toquen a les portes i desvetllen,
de llur silenci elèctric
cap als bassols, sirenes.

Els saxòfons que tornen,
obscur, des d'altres nits
que no poden ni ells fer del tot teves,
o pouen lluminosos
records, mirallejant talment reflexos
a refregats metalls, sons de pas-doble
sobre tarimes verdes.

—Encara aquell infant de cadafals sorpresos
no ha estat de tot oblidat quan escolta
com es teixeixen randes
de temps brodat humanament en l'aire
o beuratges amargs que de cop t'envelleixen,

i les paraules que s'asseu a escriure
són com clapes de calç de les parets despreses
fingint dibuixos d'animals difícils,
geografies impossibles, mapes

de tresors fabulosos
que en un únic esclat, tot just tangible,
però tangible encara,
s'evaporen
només deixant ecos incerts, llenegadissos
bafs a finestres, certes
ferides amagades
que tornen i es desclouen
com cafès blaus que encara hi són
i que obrin quan t'arriben,
com bisturins precisos,
com ganivets de mala llet o espases,
en blanc i negre, els saxos de la nit.

DEL JOC

(Cafè Olympia)

— Si dus la llengua d'espases

mata i vine a mi.
Pren a l'envit, però calla,
no diguis res:
mostra la flor reservada.

Fum a les negres cadires
d'eskaï, fum a les arcades.
Passen esveltes germanes
entelades per finestres
endolades.

—No cantaràs les quaranta
si el cinc d'oros és mà i trumfo.

Circumferències de suc
sobre el tasser, a les taules,
escambrins resolts en ombra,
forats de foc a verdes estovalles.

Aquí el temps s'espesseix
com fang daurat i fosc d'un bassiot,
es mou a remolins,
quasi aturat, i qualla a poc a poc
sobre els rostres que compten guany o pèrdua,

esperen la jugada, invoquen la propícia
combinació—
aquí les mans reprenen,
àgils o balbes, màncies oblidades,
mesclen, escapcen, donen,
tiren, remenen
daus o cartrons amb xifres i dibuixos,
paguen i cobren.

Hi posen mitja banca,
s'enviden els que manquen, tot fa tot.
Saben ben cert els jugadors de boll
que un cop de daus no ha d'abolir l'afany
ni ha de donar repòs a la curolla.

LES TÓRTORES (2)

Amadeus
Milos Forman

El fons del pou arribava als seus ulls,
talment un pas secret entre la runa, l'ombra
d'un fil al laberint de les arrels, un eco
fosforescent al fons de la matèria
o una escandida flama que semblava tan fàcil,
tan tallant, tan precisa.

Collia pomes d'or als jardins subterranis.

Amb plugim a la cara, escoltava en el cant
que, estricte i esquinçat, l'alt colomer enlairava,
un sord glopeig obac —lluny del pou de la lluna,
cap espasa de canya,
cap arma rovellada i veritable,
cap brau de foc, cap dama enquimerada.
Només l'arbre d'espelmes que cremaven pel blau,
talment les ones
aixecaven flamades o mans blanques
sobre els esculls, als illots s'abraçaven
amb escumosos membres, violentes,
en el passat, feia just una estona,
un esllavissament imperceptible
copsat entre l'asfalt i la grogor

que aquelles margarides
sobre altres ones verdes congriaven.
Als ulls del seu esguard encara hi bategava
la visió de la música
que els pinars i les ones concertaven,
o n'eren sols fragments,
filagarses disperses com les boies,
ancorades a morts de pedra viva,
esperant que, amb la nit, arribassin velers
a esgrafiar en la pell més secreta de l'ombra
amb llurs arborats pals la xifra justa
de l'íntima, carnal, polifonia
dels ritmes i les veus inabastables
que en la mar es manifesten i la diuen.

ESTELA DE TEST

totes les alimares a l'abast

B. Fiol

Quin llamp del cel, quina espira

esperam que véngui a encendre
les alimares secretes,
les foganyes amagades,
els tions que amuntegam,
persistents, ferits per l'ànsia?

Si en colgam la caliuera,
traurà el vidre de la sorra?
courà el gest antropomòrfic
del relleu pastat amb fang
de paraules, durarà
com un jardí subterrani
—flors d'escalf— entre la cendra?

TRÍPTIC DEL JARDÍ

I

Camines pel jardí

on l'hàlit de la sal
empeny tota ombra
i tota fesomia és esborrada
per la pròpia matèria feta oblit a grapades
que de les mans et llisca.

Podràs trobar-hi flors, t'oferirà
els amagats joiells,
els esquelets lleugers de les gavines,
la fràgil calavera del conill,
els minúsculs fragments de vaixelles de nacre
que petges. Mai, però,
no hi dura cap empremta
sobre el jardí fluent.

Recorda-ho quan t'acales
per escriure el teu nom
entre la terra i l'aigua.

II

Tallada amb art essencial,
amb sang concreta forjada,
l'espasa,
la mordala dels mots
que impensadament t'arma,

i engospes la solidesa
d'aquell efímer cristall
de fragilitat i llàntia

que en verb es transfigurava
a ferotges alambins,
a platges insospitades,
més enllà de la memòria,
just a tall de l'indicible.

III

Cada paraula,
com una pedra,
des d'una antiga
veritat ignorada,
esculpida i esquinçada
fins a la platja.

Cada paraula,
com una bèstia
cega i albina
dins clavegueres
on just recorda,
un eco atàvic
que fa mal de vegades,
qui sap si un món de xiscles
i ombres talment maragdes.

Com una pedra
sobre la llengua,
com una bèstia
cega i albina
sobre la pàgina,
cada paraula
s'escriu i es desescriu,
s'inventa i calla.

ARQUITECTURA

Just un instant, talment una arquivolta
fugaç que imaginàs una oronella.
Passam una altra baula,
una altra anella
del rosari feixuc, o ens encimbella,
cimal del roig sobre el llorer de l'hora
d'un horabaixa forestal que grella,
just un instant, talment una arquivolta.

CONSTRUCCIÓ

I

Au adormida que es somia esfera,
ombra d'estel, esclat o fruit, quimera,
quieta sobre l'aire, la palmera.

Com una espasa que no admet espera
i ens fer als ulls, vertical, vertadera,
quieta sobre l'aire, la palmera.

II

Vaja un quefer, després, de fer i desfer
si al vers t'hi creix, gronxant-se, el solpasser
enjogassat de l'aire i un fasser.

NOCTURN ORACULAR

La mar tot just batega en els reflexos
dels blaus llaüts, sirenes adormides
que als meus ulls fa possible tanta elèctrica
claror, incandescent dins urnes
closes, o un eco que recorda
diürns excessos,

quan sobrevola l'òliba, hieràtica,
els aturats fassers, els tamarells
suspesos a frec d'àtiques terrasses
pàl·lides, soles en llur clos
món de miratges, on recobren
rituals de l'estiu i s'exerciten
en rars tràfecs d'ombrel·les,
embriacs, els cambrers.

SOMNI

Somies bucentaures que a les lleres

desertes trenquen búcars
i, a les portes dels temples,
sota bucranis beuen herbes dolces
amb budes que voldrien bony o bua,

qualsevol altra vida,
satoris violents, nord-africans i etíllics,
a discoteques rònegues molt passades de moda,
orgasmes fets de roses que les dones somien
malmeses i intubades a cures intensives

CLAM

No podríem

tancar les persianes, enlairar-nos
com colibrins o flautes cristal·lines
per nacrades escales
interiors,
per boscosos arpegis de piano?

No podríem

escoltar aquesta música mentre cauen els arbres,
mentre l'arna i el corc esborren llibres
que la pluja no escriu, marquen les cartes?

No podríem tancar les persianes,

oblidar la derrota,
ignorar les espases, les rialles
que pugen dels obscurs
carrers cap a les places?

No podríem

tancar les persianes i tornar a aquesta música,
a l'única victòria que no ens poden sostreure,
a aquest temps altre, encès,
extreure'n
una volva de llum,
una ínfima llavor, com una ametla

inesperadament menada per mans d'aigua
fins als teus peus d'arena? No podríem
conrar-la, i que esdevingui
creixença de palmera o de columna
de música arrelada,
l'anunciat fa temps, tan necessari,
l'impossible alçament de llum esperançada
sobre aquest llarg eclipsi, no podríem?

AVALON

Llaüts, cervesa,
pluja inconstant, oronelles.
Oratge a les faldilles
de les palmeres.

*(Que tu est en l'Isla Enxantea
Hon repayre Morgan la fea
E mesire le roy Artus,
precària la primavera,
la planeta de l'espera.)*

VARIACIÓ SOBRE UN TEMA DE M. GRANELL

IRIODORI
Kodô

Desprevinguda troba la ciutat,
aquest migdia
d'estiu, la pluja

que arriba colpejant tambors de seda
i de paper,
toca la pell de les dones daurades,

estén catifes movedisses, ràpides,
i hi alça ballarines que s'escampen,
havent saltat, en dibuixos concèntrics...

Desprevinguts ens troba. Com sempre, a la intempèrie.

DESPRÉS D'UNA CONVERSA AMB À. TERRON

Floreixen a la mar xicarandanes.

Del sol davallen gòtics
bríns madurs de cugula
que els núvols, en llur lenta
progressió d'esquadra,
tamisen fins a fer-ne plata vella,
teranyines esteses, tels de cendra
que acanen les distàncies entre els éssers
quan s'escampen per l'aire sobre totes les coses
visibles i invisibles,
somiant una nova fesomia del món...

—tot és llum i molècules
i uns ulls humans que incandescents s'alçuren,
amarats de memòria i de mirada.

NOCTURN DELS CAMBRERS

Blanques bèsties de l'aigua

negra lentament surten:

les nocturnes hamaques,
abandonades,

sobre l'arena
somial amenaces,

cambrers que, a poalades,
estenen pells escumejants de tigre
en negre i blanc sobre les carreteres,
presagis de la pluja
que ha d'arribar demà.

Serà sols un anunci
de cendra quan claregin
els confirmats metalls,
una olor de calitja que ha d'acréixer
i fer pesants tots els grisos del dia
fins que tornin les barques abans d'hora.

NOCTURN DE TERRA ENDINS

Lluna, guittera blanca

d'aquesta nit de blaves
teules, esmorrellada
gera, antic atuell
que encara amaga
frescors secretes d'aigua,
glops de misteri,
clares veus subterrànies
o el cansament de velles deus amargues...

Part damunt el colomer,
un alè d'aire,
lleu, o la dansa
que endolceix l'impossible
gest ascendent de parra.

ESBORRANY DE LA CRÒNICA

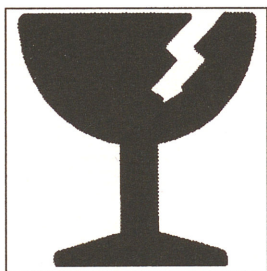
Són fruit de l'estació,

aquesta balquena nàutica
que urbanitza la badia
i, en venir la nit, unànime
es gira de cara al vent
com un ramat, i el somia,
i el batec del compressor
que a les dunes crea imatges
d'helicòpters que no arriben,
separant-nos del silenci
que encara els grills anuncien,
i forneix de saba elèctrica
la guingueta de la platja,
fent més fàcils les nocturnes
expansions, les glaçades
cerveses de l'horabaixa,
quan el món s'estratifica
i a les blanques barques duren
les últimes aures clares.

Una cosa porta a l'altra.

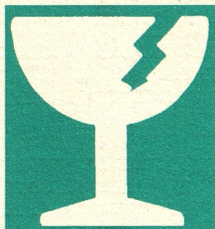
La lectura d'aquests poemes ha estat realitzada per l'autor al Centre de Cultura de «Sa Nostra»

el dia 27 de febrer de 1995

26. JOSEP MARÍ. *Poemes*

27. FRANCISCO J. DÍAZ DE CASTRO. *Noches de hotel*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS,
TRA"
Obra Social
i Cultural